

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Să iubim

pe Domnul Nostru Isus Hristos!

PARTEA I.

(Urmare.)

§ 9. Pentru a iubi pe Isus, să ne împărtășim cu Isus.

Ar fi cu neputință a afla doi adevărați prietini, cari dacă ar putea — să nu cerce ca să trăiască laolaltă și în împreunarea sau unirea cea mai strânsă. — Iubirea unește foarte tare persoanele cari se iubesc împreună. — Dacă iubirea nu cearcă această unire, nu este iubire adevărată. Iubim noi dară cu adevărat pe Isus? Să ne unim, să ne împreunăm cu Isus! —

Dar să ne unim cu Isus cât se poate mai tare, cu unirea cea mai strânsă, ce o putem avea cu el. — Creștinul ușor înțelege, că spre scopul acesta nu ajunge simpla unire ce o aduce cu sine legătura iubirei, căci creștinul știe, că poate avea cu Isus o unire sau împreunare mai strânsă. . . . Și aceasta unire a găsit-o dragostea lui Isus Hristos, — care ne-a lăsat preasfânta Taină a Cuminecăturii, ca să fie pururea unit cu noi! Iată pe Isus, că săvârșind lucrarea răscumpărării noastre, înviind cu preamărire din morți, se arată de mai multe ori învățăceilor săi și grăește cu dânșii. După ce trec patruzeci de zile, îi adună pe toți în jurul său pentru cea din urmă dată, îi binecuvântă, și în vederea tuturor se înalță dela pământ, trece peste nori și peste văzduh, se suie la Ceriu ca să scadă de-a dreapta dumnezeescului Părinte. Așadară Isus părăsește pe scumpii săi? Nu va mai fi cu ei pe acest pământ? Intre ei și Isus va fi de acum înainte depărtarea aceea nemăsurată, ce este între înălțimea

cerului și adâncimea acestei văi a plângerilor? A crede așa ceva ar fi erezie, rătăcire, greșeală.

Isus înainte de a-și începe patima sa, așezase preasfânta Taină, în care ni se lăsa pe sine însuș cu trupul, cu sângele, cu sufletul și cu Dumnezeuirea sa. — Isus se suie la Cer, dar cu toate acestea rămâne și pe pământ, și nu rămâne numai în un singur punct, în un singur loc — Cum era atunci când petrecea cu oamenii pe pământ în chip văzut, ci rămâne și petrece cu oamenii în fiecare biserică ori capelă, în care se păstrează preasfânta Taină a Cuminecăturii. — Învățăceii, credincioșii lui Isus, răspândiți în toată lumea, ori unde ar fi ei, dacă au cel puțin un preot și o bisericuță cât de mică, au pe Isus între ei, cu ei!

Oh ce mare și negrăită dragoste a arătat Isus Hristos față de noi! În atotputernicia sa a găsit chipul în care să rămână și să petreacă împreună cu noi până la sfârșitul veacurilor în toate locurile din lume, ca așa să ne putem bucura de-a pururea de tovărășia sa! Nu numai atât, ci a mai voit ca să se unească, să se împreune cu noi — cu unirea cea mai strânsă, făcându-ni-se în această preasfântă Taină, mâncarea noastră și beutura noastră, ca trupul și sângele său să se amestece cu trupul și sângele nostru! Oh! ce mare și nespuse iubire alui Isus! Cine va putea pricepe și cuprinde o astfel de iubire?

Această iubire este cu totul necuprinsă, nemăsurată! Dar ne face să o credem însuși Isus Hristos, care este Dumnezeu adevărat... și așa sfânta credință creștinească ne spune, că Isus Hristos a făcut și această minune mare de dragoste față de noi... El a lucrat ca un Dumnezeu, adecă peste puțină ce o

are omul de a-și putea închipu... Acest gând, care este al Sfântului Ioan dela Cruce, ne face să înceteze orice mirare, când se cumpănesc chipurile sau felurile cele mai minunate ale iubirii dumnezeiești. — Să înceteze dară orice mirare: Isus a lucrat ca Dumnezeu... Dacă ar fi fost ceva mai puțin decât Dumnezeu, nu ar fi fost cu puțință o dragoste atât de mare și nemăsurată, nemărginită... Isus a lucrat cum a voit dânsul cum a aflat de bine, așadară noi trebuie să ne închinăm înaintea acestei necuprinse taine a iubirii lui Isus!

Din aceasta se vede, cât de mult dorește Isus să se unească El cu noi, cu o unire neîntreruptă și cea mai strânsă. — Dacă așadară noi iubim pe Isus, să-i împlinim dorința sa. —

(Va urma.)

Din catehism.

75. Cine a judecat pe Isus la moarte?

Pe Isus l'a judecat la moarte Saborul — Senatul — iudovesc sub diregătorul Ponțiu Pilat.

Isus a fost judecat de forul bisericesc și de forul politic.

Sinedriul — Saborul — s'a adunat la arhiereul aceluia an, — Kaifa — și împreună cu el ceilalți arhierei și bătrâni și cărturarii. Ei ședeau la adunări pe scaune în semicerc, de-a dreapta și de-a stânga era câte un grăfier pentru însemnarea celor ce vorbeau pentru și în contra acuzatului, iar în mijloc stătea acuzatul — Isus.

Legea lui Moisi spune (D. 17, 6.) „Despre spusa a doi martori să se omoare cel vinovat morții. Nimenea să nu se omoare după spusa unui martor.“ Iar mărturiile mincinoase în contra lui Isus nu să potriveau.

În aceasta încurcătură marele Arhiereu nu găsea alt expedient decât să constrângă pârâțul, ca să facă el o declarație care să formeze motivul judecării lui la moarte, deci între formele obișnuite a jurământului oficial l'a întrebat pe Isus dacă este el fiul lui Dumnezeu, Mesia?

Forma întrebării era oficială și solemnă; el ca marele arhiereu, ca reprezentant a lui Dumnezeu și a poporului a provocat pe Isus să se declare în fața lui Dumnezeu celui viu!

Mântuitorul trebuia să răspundă, căci o tăcere ar fi însemnat negarea întrebării și atunci Isus a răspuns grav și maiestos: „Tu ai zis“ sau amin. Aceasta era forma obișnuită a răspunsului afirmativ dat sub jurământ.

„A hulit“ „ce ne mai trebuie mărturii“ „Ce vi se pare vouă? „Iară ei răspunzând cu toții împreună au zis: vinovat este morții.“

Cu răspunsul dat interogatorul era terminat, vrăjmașii lui Isus aveau declarația lui pentru care l vor putea judeca la moarte.

Judecata nu putea să fie adusă noaptea nici în aceeași zi cu interogator, membrii din sinedriu deci să împrăștiară la casele lor, ca apoi în zori de zi să se adune pentru a aduce judecata după formele recerute.

Adunându-se în ziua aceasta membri sinedriului des de demineața — era ziua azimelor — ziua când se alegeau mieii, pentru sărbarea paștelor se cumpărau mieii, se duceau la biserică, și să junghiau de proeji. Kaifa ca judecata să se producă mai de grabă, lăsând la o parte ori ce întrebare despre faptele lui, ori ce amănunt despre învățatura lui, și prin o întrebare cu neputință de ocolit, încearcă să scoată din gura învinuitului un răspuns prin care acest din urmă să fie prins în flagrant delict de hula.

„De ești tu Hristos spune nouă“?

Răspuns-a Isus: „De voi spune vouă, nu veți crede. Iară de voi și întreba nu-mi veți răspunde, nici me veți slobozi.“

(Va urma.)

Răzbunarea zgârceniei.

(Întimplare adevărată.)

În anul 1860 — ori chiar în 1858 — viețuia în comuna Prilog un om cu numele: Ion Pop, numele soției sale nu l'am potut afla, familia nu aveau, erau foarte bogați moșie, bani și vite multe, — servitori numeroși, — însă erau ambii foarte zgârciți, de Dumnezeu nu se temeau și de oameni nu se rușinau, — pe neamurile sale, frați și nepoți nu-i — ajutau cu nimică, — nu se îmbrăcau cum se cade unui bocotan mare, — pe legea lui Dumnezeu nu dădeau nimică, — bine nu făceau cu nimene, erau urgâșiți de toți oamenii de omenie și de bunii creștini.

Soția acestui zgârcit, casă poată strânge și mai multă bogăție, într'o zi s'a hotărât și a ridicat în podul casei două lăzi mari goale și apoi când venea câte un om sărac, flămând și gol și cerșea ceva de mâncare, — făină, brânză, slănină, ori alte fapte și lucruri milostive, — găzdoaia casei le arăta numai pomana, însă nu le da nimic la săraci ci i-i alunga afară din casă cu cuvinte dure și cu sudalme zicând: „vedeți, aceasta pomană, ce ar trebui se vi-o dau vouă o pun la o parte și la anul îmi voiui mări bogăția mea.” — Zis și făcut. — La anul într'o zi zice soția bărbatului, care era un om corpolent, foarte gros, care abia se putea mișca: bărbate dragă, să ne suim în podul casei să-ți arăt eu ceva ție, ce bogăție am strâns pe neobservate și fără trudă într'un an de zile.

Cu chin, cu vai abia răsuflând sau urcat amândoi soții în podul casei și fiind întunerec au aprins o lumină în pod, pe care a ținutu-o în mână bărbatul, — iară soția a mers cu mare bucurie la ladă și a ridicat acoperământul ei în sus, s'a aplecat cătră ladă și a chemat pe bărbat să se uite în ladă, care era plină într'o parte de făină și alta parte de slănină zicându-i: vezi bărbate, ce scumpă, bună și cruțătoară soția ai tu, — aceste toate sunt adunate din pomenele și mila, ce ar fi trebuit a da într'un an la necăjiți, orfani, văduve și bătrâni, neputincioși, — le v'om vinde și v'om mai cumpăra încă o moșie, un loc pe lângă moșia noastră. Abia însă a terminat soția vorbele, și într'un minut pe neobservate a sărit un șerpe veninos, bine îngrășat în ladă într'un an de zile din alimentele retrase dela necăjiți și îndată sa acățat de mamela (țița) femeii, — de unde n'a voit a se desface cu orice sfortare făcută mușcându-o de mamelă. La priveștiștea și întâmplarea aceasta groaznică bărbatul amețit, — muierea înebunită de durere și spaimă a strigat după ajutor. Auzind servitorii urlul și strigarea stăpânei lor, îndată a sărit într'u ajutor, pe stăpân jumătate mort la coborît din pod, iară de stăpână s'auțemut să se apropie, ci dînsa cu mare greu s'a dat jos, — înse șerpele înplântat cu capul în mamelă n'a voit a fugi și la lovirea lui prin oamenii din casă strinși din întreg satul, ce a avut a face, a trebuit a-i tăia mamela femeii și așa cu șerpe cu tot numai la potut îndepărta de pe corpul ei.

Stăpânul zgârcit, de spaimă înebunit, îndată la vre-o 3 zile a murit, — iară stăpâna suferind chinuri groaznice n'a putut muri până ce a strins toți obidiții și bolnavii săraci din sat pe cari în zgârcenia și îngânfarea sa i-a alungat și împărțind de 2-ori mai mult și făină și slănină lor — a potut și dînsa la 3 — săptămâni să moară împăcată cu sine, mărturisită și cuminecată, — adecă cu adevărat pocăită.

Oamenii din Prilog și acuma cu frică și spaimă își aduc aminte și povestesc aceasta înfiorătoare întâmplare.

Din întâmplarea amintită putem învăța, ca Dumnezeu cât de înfricoșat pedepsește uneori păcatul urât al zgârceniei și ne îndeamnă a implini faptele îndurării trupești, — ceea ce prin elemozină trebuie să-le deprindem, de oarece iubirea față de aproapele nostru trebuie să ne-o arătăm prin fapte bune creștinești, fiind iubirea dela sine lucrătoare activă. S. Scriptură ne spune „Să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.” (Ioan. c. 3 v. 10.)

Faptele de îndurare sunt de două feluri: trupești și sufletești, — cele sufletești sunt: îndreptarea păcătoșilor, învățarea ignoranților; mângăierea intristaților; iertarea celor ce ne fac nedreptate; suferirea cu răbdare a nedreptăților; sfătuirea nepricepuților și rugăciunea pentru vii și cei morți.

Fapte de îndurare trupești sunt: a da mâncare celor flămânzi, a da de beut celor însetați, a primi pe străini, — a îmbrăca pe cei goli, a cerceta pe ce bolnavi, — a răscumpăra pe cei robiți, a îngropa pe săraci morți. Mulți creștini nesocotesc aceasta poruncă de căpeșenia a creștinismului, deși S. Apostol Pavel apriat ne poruncește. Celor bogați în veacul de acum poruncește, să se înbogățască în fapte bune, să fie lesne dătători, împărțășitori, ca sa iea viața vecinică.” (Țim. c. 6. v. 17, 19.) Omul și creștinul e obligat să dea elemozină aproapelui lipsit, cu atât mai vârtos bogatul după porunca Mântuitorului Nostru Isus Hristos „Faceți-vă preteni din mamona nedreptății.” (Luca c. 16. v. 9.) Elemozina, mila trebuie făcută cu averea proprie cu înțelepciune și judecată curată, la timp potrivit și cu gând drept din bunurile noastre prisositoare, fără risipă. Dumnezeu răsplătește milostenia și în viața de acum și în cea vecinică. S. Scriptură ne-

învață: Cel ce miluește pe sărac dă imprumut lui Dumnezeu și după darea lui se va răsplăti lui. (Pilde 19. 17.)

(Va urma.)

Nr. 64—1929

vic.

Cercular

cătră veneratul Cler din Vicariat.

În legătură cu grațiosul ordin konzistorial No. 559 din 16 Febr. crt. apărut în „Curierul Creștin” Nr. 4 din 15 Febr. a. c. cu frățească venerațiune rog pe preaiubiții Frași Preoți, să binevoiască a-și achita impozitele cătră stat scadente pe cvartalul prim al anului curent și obținând cvitanțe dela Percepții, aceste fără amânare să le înainteze prin Oficiul protopopesic concernent Preaveneratului Ordinariat diecezan.

Dela oficiul vicarial foraneu episcopesc român unit al Maramureșului.

Sighet, la 26 Februar 1929.

reveritor în Hristos frate:

Ilariu Boros

vicar foraneu episcopal.

Numire. Preasf. Sa Episcopul *Iuliu* al Gherlei, a numit de paroh la vacanta parohie (beneficiul inferior) al

Apșei de jos pe onor. *Nicolae Pop* fost până acum paroh în beneficiul superior al Apșei de mijloc, la care s'a scris concurs până la data de 8 Marte crt.

Filmul congresului euharistic din Chicago. Marele congres euharistic, care s'a ținut în Chicago fiind pus pe film în 8 acte și 153 scene va rula și în Sighet la 14 Marte crt. în cinematograful „Astrei” situat în Palatul Cultural. Pe cum suntem informați, în aceasta zi se vor da trei reprezentații și anume la orele 5, 7 și 9 d. m. Atragem atențiunea cetitorilor noștri la aceste reprezentații și recomandăm cu toată căldura să asiste la ele putând în acest mod să-și câștige idee despre însuflețirea nedescrisă, cu care au luat parte milioane de credincioși adunați în Chicago din toată lumea la adorarea euharisticului Hristos.

Scrisoarea enciclică a sfântului părinte Papa Piu XI. despre adevărata unire religioasă îndreptată cătră Patriarhi, Primați, Arhiepiscopi, Episcopi și alți Ordinari locali, care în întreaga lume a produs o adâncă impresiune, a apărut în broșură separată cu o precuvântare (Scurtă lămurire) a Preasf. Ep. Mihail Robu al Iașilor și cu un adaus de Rugăciune cătră Maica Sfântă pentru a obține prin mijlocirea ei întoarcerea bisericilor despărțite la unitatea credinței.

O mică cârtică este aceasta și ar fi de dorit să se găsească în casele tuturor cărturarilor fie de ori ce condițiune. Prețul 4 Lei. Se poate procura la Librăria Asociațiunei Sighet.

Calendar săptămânal.

3—9 Martie 1929.

3. Dumineca III. în Paresemi (Ev. Marcu 8, 34.) M. Eutropie † 308
4. Luni. C. Gherasim † 475.
5. Marți M. Conon.
6. Mercuri. SS. 42 Martiri † 840.
7. Joi. M. Efrem.
8. Vineri. C. Teofilact † 845.
9. Sâmbătă. SS. 40 Martiri.

